

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1500/2021
17.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција, чији је заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради исплате јубиларне награде, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1748/20 од 09.10.2020. године, у седници одржаној 17.11.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1748/20 од 09.10.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви тужиле и тужене за накнаду ревизијских трошкова.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1736/19 од 12.03.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтеви тужиле и обавезана тужена да исплати тужилци износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ из става првог изреке пресуде, за период од 15.05.2018. године до 14.06.2018. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да накнади тужилци трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, тужилца је ослобођена плаћања судских такси на тужбу и на пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1748/20 од 09.10.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати износ од 54.344,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде и одбијен као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка које је имала у поступку пред првостепеним судом у износу од 21.000,00 динара и обавезана тужилца да туженој накнади трошкове

парничног поступка у износу од 21.000,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара, док је ставом четвртим изреке, одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавила тужила, због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом одредбе члана 408, у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено-поправном дому у Липљану. Решењем тужене преузета је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године. Назначеним решењем тужила је засновала радни однос код тужене који траје и данас, а након преузимања је остала нераспоређена и није обављала фактички рад код тужене. Према Закључку Владе РС број 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године, произлази да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама на Косову и Метохији уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији је делокруг преузео други орган. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за децембар 2017. године, утврђена је у висини од 54.344,00 динара. Како је тужила дана 15.05.2018. године, напунила десет година радног стажа код тужене и тиме остварила право на јубиларну награду, то је првостепени суд усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене нашао да иако је тужила преузета од стране тужене, из привремених косовских институција, она у наведеном периоду није била распоређена ни на једно радно место и није обављала фактички рад, па тако није остварила ни право на исплату јубиларне награде. Ово из разлога што тужила није ефективно радила, односно није обављала фактички рад код послодавца, а што је у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату, па како тужила није остварила десет година непрекидног рада код тужене, не припада јој ни право на исплату јубиларне награде, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиле као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, овакав закључак другостепеног суда заснива се на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 120. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 75/14) прописано је да се општим актом, односно уговором о раду може утврдити право на јубиларну награду.

Одредбом члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“ бр. 25/15, 34/18), прописано је да запослени има право на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији, према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години, у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, с тим што се висина новчане награде увећава за 25% при сваком наредном остварењу тог права, тако да се за 10 година рада у радном односу исплаћује у висини месечне просечне зараде, без пореза и доприноса.

Полазећи од наведених законских норми, јубиларна награда се исплаћује запосленом у случају када оствари одређени број година рада код послодавца. То значи да право на јубиларну награду запослени остварује радом у радном односу. У конкретном случају, тужиља након преузимања на рад у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године није радила, јер је остала нераспоређена из разлога што није постојало радно место на коме би могла да обавља рад. У ситуацији када тужиља није радно ангажована, следи да није у могућности да оствари право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужиља, од дана преузимања 15.05.2008. године, није радила.

Неосновани су наводи ревизије да тужиљи право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца. Ово из разлога што одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе ("Службени гласник РС", бр. 25/15...34/18), јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду за 10 година рада у радном односу. Дакле, није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у том случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос, што овде није случај, пошто је поред радног односа потребно, односно законом прописано, да запослени и ради, а то овде није случај, јер тужиља не ради. Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ накнаде плате, без обрачунавања минулог рада. Из наведених разлога неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер тужиља по овом правном леку није успела, а одговор на ревизију поднет од стране тужене није нужан и неопходан трошак, па је донета одлука као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**